

kaz soukromé úpravy těchto právních poměrů (nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n.).

Na základě kvitance datované po 15. září 1922 nelze povolití výmaz zástavního práva ohledně pohledávky, jež byla přihlášena k soupisu a o níž nebylo dosud súčtovacím ústavem rozhodnuto. Do usnesení, povolujícího výmaz, jest oprávněn stěžovati si súčtovací ústav.

(Rozh. ze dne 30. března 1927, R I 237/27.)

Na základě kvitance ze dne 14. prosince 1922 povolil soud první stolice výmaz zástavního práva pro pohledávku. K rekursu Československého súčtovacího úřadu nepovolil rekursní soud výmaz zástavního práva. Důvody: Že se tu jedná o pohledávku, na kterou se vztahuje zákon ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n. a vládní nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., dlužno odvozovati již z toho, že tato pohledávka byla dlužnicí přihlášena k soupisu podle cit. vl. nař. Z toho vyplývá na jedné straně v ohledu formálním, že československému súčtovacímu ústavu přísluší právo rekursu proti napačenému usnesení, jelikož tato pohledávka přešla na jmenovaný ústav na základě výslovného zákonného předpisu; na druhé straně však vyplývá z toho také, že žádaný knihovní zápis nebylo povolití, jelikož věřitelka touto pohledávkou po 15. září 1922 již nemohla disponovati a tudíž ani právoplatně kvitovati. To odporovalo ustanovení §u 9 cit. vládní nařízení. Prvnímu soudu bylo při přezkoumání této kvitance k tomu přihlížeti a proto žádost o vklad tohoto výmazu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle §u 7 nařízení č. 265/22 sb. z. a n. rozhoduje československý súčtovací ústav o tom, podléhá-li pohledávka soupisu čili nic. Podle §u 9 bylo dnem 15. září 1922 zakázáno konati nebo přijímati platy, převody a jiná právní jednání, směřující k urovnání pohledávek a závazků povinných soupisem. Československý súčtovací ústav byl tudíž oprávněn k rekursu, a nemohl býti v roce 1923 platně povolen výmaz zástavního práva za pohledávku pojištěnou v roce 1914 a znějící na staré koruny rakousko-uherské na základě kvitance datované v prosinci 1922, v níž jako věřitelka jmenována byla Anna W-ová z Vídně a jako dlužnice Marie M-ová ve V. v Čechách. Důvod bránící žádanému vkladu trvá, pokud čl. súčtovací ústav nerozhodl, že pohledávka nepodléhá soupisu a nevrátil přihlášku, kterou dlužnice u něho učinila podle vlastního svého tvrzení.

Čís. 6946.

Hodnotou předmětu sporu při žalobě o zmatečnost podle §u 529 c. ř. s. jest hodnota předmětu původního sporu. Odvolací soud není

oprávněn oceniti hodnotu předmětu sporu při žalobě o zmatečnost (§ 500, poslední odstavec, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 30. března 1927, Rv I 1245/26.)

Žaloba Josefa P-a o zmatečnost platebního rozkazu, jímž mu bylo uloženo zaplatiti firmě V. 560 Kč, byla oběma nižšími soudy zamítnuta. Odvolací soud ocenil předmět sporu na 2.500 Kč. Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Právem tvrdí žalovaná v dovolací odpovědi, že dovolání je nepřijatelné. Odvolací soud ocenil sice předmět sporu na 2.500 Kč, než učinil tak neprávem a jeho usnesení neváže tudíž dovolací soud. Žaloba o zmatečnost právě tak jako žaloba o obnovu řízení není ve své podstatě samostatnou žalobou, neuplatňuje se jí samostatný nárok, neodvislý od nároku, o němž vydáno bylo domnělé zmatečné rozhodnutí, nýbrž zákon poskytuje tyto žaloby za jistých předpokladů jako mimořádné prostředky k tomu cíli, by skutečnosti, z nichž nespravedlivost soudního výroku vyplývá, byly ve sporu s účinkem uplatňovány (§§ 482, 504, 513 c. ř. s.), pokud se týče, by odstraněno bylo rozhodnutí, spočívající na hrubém porušení jistých základních zásad soudního řízení, které již řádnými opravnými prostředky odstraněno býti nemůže proto, že nabylo právní moci. Z toho plyne, že při žalobách, upravených v pátém díle civilního řádu soudního, vlastním předmětem sporu není obnova řízení, pokud se týče odstranění zmatečného rozhodnutí, nýbrž, že jím jest a zůstává, co bylo předmětem hlavního sporu, v tomto případě tudíž peněžní suma 560 Kč, již zaplatiti žalované straně platebním rozkazem ze dne 20. prosince 1925 bylo žalobci o zmatečnost přikázáno. Nebylo tudíž zákonných předpokladů pro určení hodnoty předmětu sporu odvolacím soudem, potvrdivším rozsudek prvního soudu, a jelikož podle toho, co uvedeno, předmět sporu, záležející v peněžní sumě, nepřevyšuje 2.000 Kč, jest dovolání nepřijatelné, třeba že odvolací soud, aniž k tomu byl oprávněn, ocenil jej na 2.500 Kč. Podle §u 502 třetí odstavec c. ř. s. nedopusťené dovolání bylo tudíž odmítnuto.

Čís. 6947.

Vyrovnačí řád.

Nezáleží na tom, zda nedovolená výhoda ve smyslu §u 47 vyr. ř. byla skutečně plněna, stačí, byla-li jen vážně přislíbena buď dlužníkem samým nebo třetí osobou, zejména tedy též dlužníkovým vyrovnavačem, ať z příkazu nebo s vědomím, nebo bez příkazu nebo bez vědomí dlužníka.